

- återförvisa målet till tribunalen så att målet tas upp till prövning där, eller annars helt bifalla yrkandena i första instans,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna såväl i första instans som i det förevarande målet.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande av tribunalens beslut av den 27 februari 2014 åberopar klaganden tre grunder.

Klaganden anför genom den första grunden inledningsvis att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av artikel 263 FEUF, artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna ⁽¹⁾ och av artiklarna 2 och 35 i reglerna om sjukförsäkring för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna. Dels anser klaganden att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i det angripna beslutet genom att slå fast att det endast är artikel 263 som är tillämplig när tidigare ledamöter av domstolen väcker talan mot rättsakter som går dem emot vad gäller gemensamma sjukförsäkringssystemet och att en sådan talan måste väckas inom den tvåmånadersfrist som föreskrivs i den bestämmelsen, dels finner klaganden att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den slog fast att artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna inte är tillämplig på domstolens ledamöter och tidigare ledamöter.

Genom den andra grunden gör klaganden gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att vägra tillämpa den rättspraxis som avser ursäktligt misstag.

Genom den tredje grunden anför klaganden att tillämpningen av artikel 111 i tribunalens rättegångsregler är behäftad med en felaktig rättstillämpning och ett förfarandefel. Klaganden bestrider nämligen att den talan som väcktes vid tribunalen avvisades därför att det var "uppenbart" att den inte kunde tas upp till prövning i sak, vilket skulle ha hindrat den från att uttala sig om det konstaterade skälet till avvisningen. Tribunalen påstås också ha åsidosatt klagandens rätt till en rättvis rättegång, rätt till försvar och framför allt rätt att yttra sig samt rätt till ett effektivt rättsmedel i strid mot artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 723/2004 av den 22 mars 2004 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (EUT L 124, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Symvoulio tis Epikrateias (Grekland) den 7 maj 2014 – Konstantinos Maistrellis mot Ypourgos Dikaioynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaioaton

(Mål C-222/14)

(2014/C 235/11)

Rättegångsspråk: grekiska

Hänskjutande domstol

Symvoulio tis Epikrateias

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Konstantinos Maistrellis

Motpart: Ypourgos Dikaioynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaioaton

Tolkningsfråga

Ska bestämmelserna i direktiven 96/34/EG ⁽¹⁾ och 2006/54/EG ⁽²⁾, vilka är tillämpliga i förevarande fall, tolkas så, att de utgör hinder för sådana nationella bestämmelser som den omtvistade bestämmelsen i artikel 53.3 tredje meningen i lag nr 3528/2007, vilken föreskriver att om maken till den offentliganställda tjänstemannen inte arbetar eller utövar något yrke, har maken inte rätt till föräldraledighet, såvida inte maken anses vara olämplig att sköta om barnet på grund av allvarlig sjukdom eller funktionsnedsättning?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 96/34/EG av den 3 juni 1996 om ramavtalet om föräldraledighet, undertecknat av UNICE, CEEP och EFS (EGT L 145, s. 4)

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet (omarbetning) (EUT L 204, s. 23)